

[Statsministeren.]

været indstillet på at tage denne redegørelse til efterretning. Jeg takker også gerne de øvrige deltagere i denne ordveksling, og jeg skal gøre mit bedste for at besvare de spørgsmål, der er stillet. Jeg er nu ikke sikker på, at jeg fik noteret alle de spørgsmål, det ærede medlem hr. Ninn-Hansen stillede, men det kan, som det ærede medlem selv sagde, retableres ved, at han i givet fald gentager, hvad jeg ikke har erindret, eller måske kan — da de fleste af spørgsmålene er af yderst generel karakter — min forgænger, det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft, hjælpe mig med svarene på visse punkter. Jeg siger ikke dette for at drille, og jeg er ikke ude på at lave en forflytning af hverken det ene eller det andet, men jeg synes, der må være en lille smule mening i debatten; jeg synes derfor, man skal være lidt varsom med at sætte en polemik i gang, som bliver så generel, at den ikke med rimelighed kan rettes mod undertegnede; derfor gjorde jeg denne lille bemærkning. Ellers skal jeg som sagt gøre mit bedste for at svare på de spørgsmål, der er stillet.

Det ærede medlem hr. Henry Christensen rejste først spørgsmålet om, hvem der var ansvarlig. Herpå har jeg givet mit svar klart og utvetydigt i den tale, jeg holdt til indledning. Det ærede medlem opstillede derefter et spørgsmål, som han delte op i forskellige underspørgsmål: om der ikke var grunde, der talte imod at anbringe Blechingberg i Bonn? Jeg vil ikke sige, at denne måde at stille spørgsmålet op på forekommer mig korrekt. Jeg nævnte i min redegørelse spørgsmålene om hans økonomi og om hans arbejdsindsats; dem kunne man stille, dem har man stillet, og de er taget i betragtning ved den vurdering, som da fandt sted. Men jeg kan med min bedste vilje ikke se nogen rimelighed i at anstille en speciel spionagebetragtning for det første omkring Blechingberg, for det andet omkring Bonn i denne forbindelse, og derfor har jeg ikke kunnet godkende, at man anlægger denne betragtning: når man nu ved, at Blechingberg beskæftigede sig med spionage, burde man i 1955-56, da man diskuterede hans placering, også have taget dette synspunkt i betragtning. Jeg må ganske ærligt tilstå, at jeg havde

ikke drømt om på det tidspunkt, at begrebet spionage kunne forekomme i forbindelse med Blechingberg. Det er naivt, det kan jeg godt se nu, men det er dog en naivitet, jeg må dele med de allerfleste mennesker, som har uhyre vanskeligt ved at anlægge en forhåndsbetragtning om spionage i forbindelse med en af udenrigstjenestens embedsmænd, en mand, der har været i tjenesten i så mange år, som der her er tale om, og hos hvem der i øvrigt ikke, hverken i hans nationale fornemmelser, i hans væsen eller i hans opdragelse, var noget, som kunne lede tanken hen på spionage. Jeg har i hvert fald ikke kunnet lade tankerne gå i den retning.

Det spørgsmål, som det ærede medlem hr. Henry Christensen nævnte i forbindelse med dommercitatet i Berlingske Tidende, skal jeg ikke gå ind på. De reelle sager, som er nævnt i dommeropremsningen, har jeg beskæftiget mig med her og givet en forklaring på. Jeg synes ikke, der kan være rimelig grund til her i anden omgang at gå tilbage til de samme spørgsmål, på hvilke jeg har givet en forklaring og naturligvis en forklaring, som må støtte sig på de akter, der foreligger. Det er ikke ting, der er foregået i min tid eller i nogen tilstedeværende kollegas tid. Det ligger langt tilbage og er afgjort på daværende tidspunkt.

Det ærede medlem stillede mig et spørgsmål, som jeg er ked af, idet han spurgte mig: var de 1 200 kr., som Blechingberg lånte i 1952, et lån fra en mand med foretningmæssig forbindelse med — jeg måtte forstå — Blechingberg i kraft af hans stilling i udenrigsministeriet? Jeg vil gerne oplyse, at det tilfælde, vi er blevet gjort bekendt med, netop dette tilfælde med de 1 200 kr., er blevet udenrigsministeriet bekendt, fordi den pågældende mand, der havde lånt Blechingberg penge, havde opdaget, at den check, der var givet ham, ikke på det tidspunkt, der var aftalt, kunne indfris fuldt ud, og derfor gik han til udenrigsministeriet. Denne mand har for så vidt handlet korrekt i denne henseende. Hvorvidt han burde have ydet Blechingberg et lån, er en anden side af sagen, men netop fordi manden har henvendt sig til udenrigsministeriet og gjort opmærksom på det, synes jeg ikke, man her skulle presse mig til at opgive et navn